

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska

SO Tomasz Nowak (spr.)

Protokolant: prot. sąd. Monika Malczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku

sprawy J. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 11 grudnia 2012 roku sygn. akt IX K 232/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego J. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterysta) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 455/13

UZASADNIENIE

J. G. został oskarżony o to, że w dniu 25 października 2011 roku

w K. dopuścił się umyślnego naruszenia zasad w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki S. o nr rej. (...) z naczepą, jadąc ulicą (...) od ulicy (...) w kierunku ulicy (...) z prędkością przekraczającą 40 km/h prędkość dopuszczalną dla poruszających się na tym odcinku drogi pojazdów i najechał na nieprawidłowo przekraczającą jezdnię pieszą M. B., przez co spowodował u niej obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych, otarć naskórka i rany na głowie, podbiegnięć krwawych na tułowiu i kończynach, otarcia naskórka na rękach, rany na prawej kończynie dolnej, złamania miednicy, p, podudzia prawego, prawej łopatki, prawego obojczyka, żeber, żuchwy, stłuczenia mózgu, wylewu krwawego podtwardówkowego, podpajęczynówkowego i do komór mózgu, stłuczenia płuca, skutkujących śmiercią pieszej

tj. o przestępstwo z art. 177§2kk

Sąd Rejonowy w Kielcach, wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012r. w sprawie IX K 232/12 orzekł, co następuje:

I oskarżonego J. G. w ramach czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 25 października 2011 roku w K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki S. o nr rej. (...) z naczepą, jadąc ulicą (...) od ulicy (...) w kierunku ulicy (...) rozwijał prędkość 68 km/h , która przekraczała obowiązującą na tym odcinku drogi prędkość dopuszczalną o 18 km/h, na

skutek czego spowodował nieumyślnie wypadek poprzez najechanie na nieprawidłowo przekraczającą jezdnię pieszą M. B., w wyniku czego piesza doznała obrażeń ciała w postaci: podbiegnięć krwawych, otarć naskórka i ran na głowie, podbiegnięć krwawych na tułowi i kończynach, otarcia naskórka na rękach, rany na prawej kończynie dolnej, złamania miednicy, podudzia prawego, prawej łopatki, prawego obojczyka, żeber, żuchwy, stłuczenia mózgu, wylewu krwawego podtwardówkowego, podpajęczynówkowego i do komór mózgu, stłuczenia płuca, z czego w szczególności obrażenia wewnętrzzaskkowe skutkowały śmiercią pieszej, co stanowi przestępstwo z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt I wobec oskarżonego J. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby oraz na podstawie 71§1 kk i art. 33§1 i 3 kk orzekł wobec oskarżonego karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

III na podstawie art. 627 kpk, art. 616 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 i 2 kpk zasądził od oskarżonego J. G. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kielcach) z tytułu kosztów sądowych kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych, w tym 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych

z tytułu opłat oraz na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia go od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony, który nie sprecyzował zarzutów stawianych przedmiotowemu rozstrzygnięciu. Z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego wynika jednakże, że podnosi on zarzuty:

I) obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 kpk poprzez niezachowanie zasady obiektywizmu, rozstrzygnięcie wątpliwości na jego niekorzyść oraz dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

II) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym ustaleniu i przyjęciu, że popełnił ona przypisany mu czyn, podczas gdy prawidłowa analiza materiału zebranego w sprawie nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.

Podnosząc powyższy zarzut autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie go od przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego J. G. jest oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się zatem obrazy przepisów postępowania, ani też błędu

w ustaleniach faktycznych. Także wymiar kary jest prawidłowy i nie wymagał zmiany.

Co do zarzutu obrazy przepisów postępowania przypomnieć należy, że wyrażona w art. 4 zasada obiektywizmu nie nakłada na Sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz obowiązek badania oraz uwzględniania okoliczności zarówno na korzyść, jak i na jego niekorzyść. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy wywiązał się z tego obowiązku.

Gołosłowny jest także zarzut obrazy art. 7 kpk. Prawidłowo bowiem za całkowicie wiarygodne uznał Sąd Rejonowy zeznania świadków S. B., J. Ż., W. S., funkcjonariusza Policji, który przybył na miejsce wypadku, zaś wyjaśnienia oskarżonego J. G. w zasadzie w całości, a mianowicie poza jedynie twierdzeniem co do podawanej przez niego

prędkości samochodu z jaką się wówczas poruszał. Słusznie również Sąd ten uznał opinię biegłego Z. L. za zupełną i jasną.

Trafnie zatem wskazał Sąd Rejonowy, że zeznania S. B. są w istocie zgodne z treścią relacji oskarżonego J. G., także co do tego, że pokrzywdzona poruszała się po jezdni biegiem. Rozważania Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.182).

Właściwie również Sąd Rejonowy podniósł, że zeznania świadka J. Ż. co do prędkości obowiązującej wówczas na przedmiotowym odcinku drogi pokrywają się z zapisem w dzienniku budowy oraz, że wynika z nich, że w dniu zdarzenia nie obowiązywało tam żadne szczególne ograniczenie prędkości, co tym samym oznacza, że prędkość administracyjnie dozwolona wynikała z obszaru zabudowanego. Zatem i w tym względzie Sąd Okręgowy podziela rozważania poczynione przez Sąd Rejonowy jako trafne przekonujące (k.183).

Wreszcie słusznie także podniósł Sąd Rejonowy, że zeznania świadka W. S., przybyłego na miejsce zdarzenia funkcjonariusza Policji są zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie. Trafnie bowiem podkreśla Sąd Rejonowy, że znak wskazujący dopuszczalną prędkość na 40 km/h mógł faktycznie znajdować się przy jezdni, tak jak twierdzi świadek S., to jednakże nie można wykluczyć, że był on przekreślony na bok lub zasłonięty folią, tak by był niewidoczny dla nadjeżdżających kierowców, skoro z relacji świadka J. Ż. jasno wynika, o czym mowa była już wcześniej, że w dniu zdarzenia miała miejsce przerwa w robotach drogowych. W tym stanie rzeczy słusznie Sąd Rejonowy uznał za prawdziwe twierdzenie oskarżonego, że nie widział on tego znaku. Tak więc i w tym zakresie Sąd Okręgowy podziela rozważania poczynione przez Sąd I instancji jako trafne przekonujące (k.183).

Jak wspomniano już wcześniej także dokonana przez Sąd Rejonowy ocena opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. L. jest prawidłowa, tj. zgodna z art. 7 kpk. Przypomnieć należy w tym miejscu, że z przedmiotowej opinii w sposób jednoznaczny wynika, że naruszenie zasad w ruchu drogowym stanowiła w istocie prędkość z jaką poruszał się oskarżony przed powstaniem stanu zagrożenia, która uniemożliwiła mu zatrzymanie się przed torem ruchu pieszej, a także, że prędkość ta została ustalona w oparciu o zapis tachografu oraz poczynione przez biegłego wyliczenia z uwzględnieniem długości śladów hamowania i miejsca potrącenia pieszej na 68 km/h. Nadto z poczynionych przez biegłego Z. L. obliczeń wynika, że oskarżony mógł uniknąć wypadku poprzez zatrzymanie pojazdu przed torem ruchu pieszej, gdyby rozwijał prędkość mniejszą lub równą 58 km/h. Biegły opiniował także, że wszystkie podejmowane przez oskarżonego G. manewry były prawidłowe. Argumentacją Sądu I instancji w powyższej kwestii Sąd odwoławczy podziela jako trafne przekonujące (k.183).

W tym stanie rzeczy zarzut obrazy art. 7kpk uznać trzeba za całkowicie niezasadny.

W konsekwencji stwierdzić należy również, że brak w sprawie wątpliwości, skutkujących naruszeniem art. 5 § 2 kpk. Prawidłowo bowiem oceniony przez Sąd rejonowy materiał dowodowy nie dostarczył takich wątpliwości.

W świetle zatem powyższego Sąd Rejonowy nie dopuścił się także błędu w ustaleniach faktycznych. Podkreślić bowiem należy, że na przyjętą przez Sąd I instancji wersję zdarzenia wskazują w przeważającej części wyjaśnienia oskarżonego J. G., a także zeznania świadków S. B., J. Ż., W. S., jak również opinia biegłego Z. L., sporządzona w oparciu o ślady na miejscu zdarzenia. Z dowodów tych, które zostały w sposób prawidłowy ocenione przez Sąd Rejonowy, o czym mowa była wyżej, jednoznacznie wynika, że oskarżony J. G. popełnił przypisany mu czyn. Wskazać należy w tym miejscu jedynie, że znak ograniczenia prędkości do 70 km/h nie znajdował się, tak jak twierdzi skarżący, w miejscu wypadku. Okoliczność tę potwierdzają jednoznaczne zeznania świadka Ż. poparte zapisem z dziennika budowy. Tym samym i ten zarzut apelacji uznać trzeba za chybiony.

Rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego co do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu oraz co do orzeczenia o karze również są prawidłowe i Sąd odwoławczy podziela poczynione w tym zakresie rozważania tegoż sądu (k.184-187).

W tym stanie rzeczy ponieść trzeba, że argumentacja zaprezentowana w apelacji oskarżonego J. G. stanowi jedynie gołosłowną, nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego

i jest oparta na tendencyjnej, nieobiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawiera w istocie żadnego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogła ona doprowadzić do zmiany wyroku we wnioskowanym zakresie. Podkreślić bowiem jeszcze raz należy, że wbrew odmiennym wywiodom skarżącego - w ocenie sądu odwoławczego - ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w sposób jednoznaczny wynikają z dokonanej przez tenże sąd prawidłowej oceny dowodów, która nie przekracza w żadnym stopniu granic swobodnego uznania sędziowskiego określonych treścią art. 7 kpk, a jest ona wszechstronna, logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonych, jak i na ich niekorzyść, przy czym nie zachodziła nawet konieczność rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości bowiem w ocenie Sądu Okręgowego takowe wątpliwości nie zachodziły w niniejszej sprawie. Ponadto podstawą zaskarżonego wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, o czym przekonuje treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, które zostały sporządzone w sposób zgodny z wymogami art. 424 kpk.

Mając zatem powyższe na uwadze sąd odwoławczy działając w oparciu o art. 437 § 1 kpk orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję, uznając, że uiszczenie ich, z uwagi na jego sytuację osobistą, tj. to, że osiąga on stały dochód, nie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe. Na koszty te składają się:

- 180 złotych tytułem opłaty od orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.

o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- 200 złotych tytułem opłaty od orzeczonej względem oskarżonego kary grzywny zgodnie

z art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- 20 złotych tytułem wydatków w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Bogna Kuczyńska SSO Krzysztof Sajtyna SSO Tomasz Nowak